

Mă tem

Adina Speranta

Mi-e sufletul o rană, tristețea, o povară
Ce-și plânge neputința ascunsă în cuvânt,
Se zbat în mine gânduri menite să mă doară,
Mă pierd în labirintul dintre a fi și sunt.

În jurul meu se sfarmă și strigă de durere
Un univers utopic în care am crezut,
Iar inima se zbate și moare în tăcere
Când bezna mă cuprinde c-o forță de temut.

Iubirea-i doar minciună, nu este un refugiu,
Calvarul existenței e pentru mulți blestem!
În vis nu-i alinare, iar noaptea e un giulgiu.
Dacă așa-i în viață, să mor, nu mă mai tem!

28.07.2016